

[Høning Philipson.]

være tale om en velkomst til en kollega. Men hertil vil jeg gerne føje, at på baggrund af hr. Hastrups bemærkninger i anledning af hr. Ove Hansens lykønskninger kan jeg altså forstå, at min opgave ikke bliver at gøre ham tilværelsen nemmere, hvis vi tilfældigvis skulle mødes i et andet forum end netop i det høje ting. Nu er det i hvert fald sagt på forhånd, og så kan vi tage et godt slagsmål et andet sted.

Der næst vil jeg tillade mig at gøre et par bemærkninger til hr. Bendix, som kædede spørgsmålet om lønmodtagernes udgifter til husleje sammen med deres udgifter til motorkøretøjer. Er det mon helt forbigået hr. Bendix' opmærksomhed, at en af årsagerne til, at lønmodtagerne netop har så stor en udgift til motorkøretøjer af enhver art, er nødvendigheden af mobilitet på arbejdsmarkedet, så man kan passe sit arbejde og komme fra og til sin arbejdsplads, og det hænger igen sammen med den omstændighed, at der er en skrigende mangel på ordentlige kollektive trafikmidler, som befolkningen i stedet for kunne anvende til at komme frem og tilbage på arbejde.

Jeg synes, sammenligningen er irrelevant, så meget mere som hr. Bendix på ingen måde taler om, hvilke muligheder der er for andre for at købe biler, som måske ikke er nødvendige i forbindelse med deres beskæftigelse, men er udtryk for et rent forbrug. Disse biler købes af andre befolkningsgrupper, som ikke er lejere, men som tilfældigvis er velbærgede og bor i store parcelhuse, som de simpelt hen har kunnet belåne ud over alle grænser til et forbrug, der ikke er dækning for — og det er i hvert fald ikke folkevogne til 20.000 kr., de fleste af dem køber. Det ved både hr. Bendix og jeg.

Jeg synes, det ligesom går som en rød tråd herigennem, at det, man angriber fra de borgerlige partiers side, først og fremmest er den omstændighed, at der skal ydes tilskud. Derimod angriber man ikke de begunstigelser, som på andre områder gives til andre dele af befolkningen.

Hvad er da sandheden? Jo, sandheden kender hr. Bendix lige så vel som jeg. Sandheden er, at de mennesker, som tilfældigvis har de allerstørste indtægter og bebor de allerstørste parcelhuse, også har de største begunstigelser og hermed i og for sig også

får de allerstørste tilskud fra stat og kommune. Jeg synes, hr. Ove Hansens tal understregede det rigtige i det, jeg siger her.

Endelig gør hr. Bendix opmærksom på de tal, vi kender ned fra Brøndby Strand, og omtaler en husleje på 32.500 kr. om året. Det er naturligvis rigtigt, men så burde hr. Bendix indrømme for sig selv, at han ikke kan fritage sig og sit parti for et medansvar for, at huslejen dernede nu er 32.500 kr. Det kan hverken hr. Bendix eller hans parti fritage sig for, for hvad er årsagen til den høje leje? Den væsentligste årsag fremgik ganske klart af det, hr. Ove Hansen sagde, nemlig at nettoudgiften er 146 mill. kr., men hertil skal lægges et kurstab på 138 mill. kr. Det ønsker man ikke at tale om, men det er den væsentligste årsag til, at folk må betale omtrent det dobbelte af det, det var nødvendigt at betale.

Jeg er enig — bare med modsat fortegn — med borgerlige boligpolitikere, som siger, at folk skal betale det, en bolig koster. Men de skal så sandelig ikke som for nuværende betale omtrent det dobbelte af det, det koster at fremstille boligen. Det er det, man gør.

Til hr. Guldberg vil jeg godt sige, at jeg tror, både hr. Guldberg og jeg må erkende, at det almennyttige byggeri ganske enkelt er det offentlige forlængede arm. Når det derfor drejer sig om at bære ansvaret, er jeg ikke uenig med hr. Guldberg i, at staten, altså det offentlige, må bære ansvaret for at iværksætte disse byggeopgaver. I stedet for at overlade disse byggeopgaver til den private finansierings vilkårlighed må man virkelig tage alvorlig fat om det, der hedder finansieringen.

Sådan som jeg forstod hr. Guldbergs indlæg, vil jeg godt spørge: vil hr. Guldberg, når vi på et eller andet tidspunkt — og det ske meget snart — skal prøve på at formulere en langsigtet boligpolitik, så være interesseret i seriøst at diskutere og se på de ordninger, som man kender i Sverige, hvor det jo er sådan, at selv om man har forskellige former for byggeri, er der ganske bestemte betingelser, som skal opfyldes, for at man overhovedet kan få lov til at iværksætte byggeri, uanset om det er almennyttigt, eller det er privat. Hvis vi kunne fastsætte bestemte kriterier og betingelser, der skulle opfyldes, så kunne vi komme betyde-